

Լ Ռ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Միակ բառն իսկ հնչող երազն անհրաժեշտ
 Եթէ փանդէր բոսոր աղեղն իր շրթունքին,
 Ի՞նչ փաղցրութիւն եւ ի՞նչ խորհուրդ այն արեւէն
 Որուն պահել գիտէ հոգիս բոցն ու ոսկին:

Գուցէ երբեք ա՛յլ չի ծաղկի մասներուն ծայր
 Արծաթագոծ հըպումը ջինջ եւ աներեւ,
 Եւ լըռութիւնը, ցայգահունչ բամբռահար,
 Ա՛յ չունկնդրէ՝ ձայներուն սիրեն աստեղահեւ . . .

Բայց ինչ որ կայ քրքումն, ինչ որ թախանձագին
 Կը ներշնչող փառերուն մէջ ապարանքին
 Ուր կը բնակի հոգիին հարսը մենաւոր,

Գուցէ խօս բառն է փանդող ծիրը շրթներուն,
 Բառը երբեք չը լսուած, նման աղբիւրներուն
 Ուր եղնիկներ կու գան, լուսնին սակ՝ վիրաւոր . . . :
 ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ

«ԿԱՐԵՍ ԸՄՊԵԼ»

Ի Ր Ա Կ Ա Ն Ը

Շ Ա Ր Ժ Ա Պ Ա Տ Կ Ե Ր Ն Ե Ր

Առաւօտուն, Տէ՛ր, խորանիդ
 դեմ աղօթքի եմ կեցած ես.
 Բայց կուրծքիս հետ, հոգւոյս սագնապ,
 նակսիս ֆրիմ կը պակսին, տե՛ս:

Խաղաղութի՛ւն, Քեզ խորելի՛,
 Է անդգայ սրբը, գիտեմ.
 — Տագնապներովդ փոքորկեցիր
 լուռ Զիբենեաց պարեզն նրսեմ,

այն գիշերին՝ երբ ծննդադիր
 կ'աղօթէիր, եւ երկինքէն
 հրեշտակն ալ Քեզ կը զօրացներ
 հոգւով մ'հրգօր, անհունօրէն:

Ճակա՛սս ալ ցուր՝ ոլոռն ոլոռն
 կայլակներով ողողէ՛ Տէ՛ր:
 Դառն բաժակեդ՝ կարի՛լ մը գեր
 ի՛մ ալ շրթներս կրակովդ վառէ՛ր...

 Ժրպի՛րհրս, Տէ՛ր. Մեղա՛յ, ներէ՛:

1929 Մարտ, Անգլիա

ՆԵՐՍՈ

Երկինքի վրայ՝ ջինջ ու կապուտակ,
 Արեւը կիզի՛լ կը փայլի լրսակ.
 Լուսինն ու աստղեր՝ ժրպսուն կը խայտան,
 Ու երագի պէս՝ կուգան ու կ'երբան . . . :

Երբեմն ալ ամպեր՝ բուխ, գործ ու մրուալ,
 Կայծակներ անեղ, շանքեր հրափայլ,
 Բու՛ք ու փոքորիկ՝ սուգով հըռընդան,
 Ու սառսափի պէս՝ կ'անցնին ու կ'երբան . . . :

Երգերն արցոյթին, պարը գեփիւռին,
 Ալելուի մարդուն, բոյր մասուռին,
 Հաւատք, Յոյս ու Գուր՝ միշտ սէ՛ր կը կարդան,
 Ու համբոյրի պէս՝ կ'անցնին ու կ'երբան . . . :

Ճիշերն աղփասին՝ ցաւէ՛ր մարդկային,
 Հեռ, Բեռ ու նախանձ, ոնիր հրեշտային,
 Յաղթ խրնձիղներով խրոխտ կը բընդան,
 Ի՛նչ ակընբարբի մէջ՝ կ'անցնին ու կ'երբան . . . :

Փառքի տոններով, կիրքի նըրարօով,
 Ու երջանկութեան հասնելու հետեով,
 Մարդիկ՝ միշտ այսպէս՝ յոյսով կը խընդան,
 Ու բսուերի պէս՝ կուգան ու կ'երբան . . . :

Կեանքի պայքարին դեպքեր՝ պէս պէս,
 Իրարու զօղուած՝ հանգոյցով կարծես,
 Նենգոտ զրկումով մ'ասպարեզ փութան,
 Ու մահուան ֆողով՝ կ'անցնին ու կ'երբան . . . :

Երուսաղիմ

ՅԱԿՈԲ ԴՊԻՐ